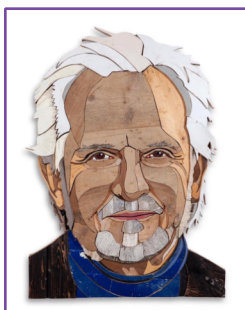

Besluit vervroeging sluittijd opgeschort

Na een opstandige brief van de redactie-raden van *de Volkskrant* en *Trouw* heeft de directie een besluit om de sluitijden van de verschillende kranten te vervroegen, opgeschort. De maatregel zou 28 maart ingegaan moeten zijn. Dat was nodig om de taak van de bezorgers te verlichten, maar ook omdat Belgische kranten van DPG Media in Amsterdam willen drukken.

Vervroegde sluittijd zou de kwaliteit van de krant aantasten, vindt de redactie. De directie beraadt zich nader op de voorgestelde maatregelen.

Pieter Broertjes in hout

Dit gelaagde portret in hout was een van de geschenken bij het afscheid van Pieter Broertjes als burgemeester van Hilversum. Het bijzondere: in het werk heeft kunstenaar Diederick Kraaijeveld stukjes hout uit verschillende levensfasen van Broertjes verwerkt. Om te beginnen uit het ouderlijk huis in Den Haag, vervolgens uit zijn woning in Maarssen, het vakantiehuis van zijn opa aan de Loosdrechtse Plassen, de kelder van het oude Volkskrantgebouw aan de Wibautstraat en uit het raadhuis van Hilversum. De foto van de Hilversumse fotografe Daniëlle van Coevorden was de basis voor het kunstwerk.

Broertjes toont zich in de krant van zaterdag 12 maart verbolgen over het gebrek aan aandacht in zijn eigen Volkskrant: 'De Volkskrant heeft in de elf jaar dat ik burgemeester was, nauwelijks aandacht aan mij besteed', zegt hij. 'Ook niet toen ik voor een vuurwerkverbod pleitte, ik was daar echt een voorloper in. Met dit interviewverzoek waren jullie ook vrij laat. Het is al een jaar bekend dat ik vertrek.'

Hel van Waarland (11) weer met John Volkers

Op zaterdag 11 juni wordt de elfde Hel van Waarland gereden. Weer onder leiding van John Volkers, net gepensioneerd. Hij benadrukt dat een 'sjiek tempo' wordt aangehouden, mede in verband met het toenemende aantal zestigplussers. De afgelopen jaren zonder John werd de rit onder andere verreden in het Groene Hart en in Waterland.

**Fotograaf
Bert Verhoeff
en Middel X**

Zie pagina 2

Uit de oude doos (5)

ALS dienstplichtigen in de jaren zestig van de vorige eeuw kregen we een film te zien die *De ondergang van de B-compagnie* heette. Een veelbelovende titel, maar in het zaaltje waar we het cinematografische meesterwerk mochten aanschouwen, vielen ons de schellen van de ogen.

Daar kregen we antwoord op de prangende vraag waarom de B-compagnie ten onder was gegaan. Onderhoud, ja, zo eenvoudig was het, onderhoud. Onderhoud van jezelf en onderhoud van je uitrusting, je schoenen poetsen en vooral je geweer elke avond voor het slapen schoonmaken en oliën. Al die dingen deden die jongens van de B-compagnie niet. Dat werd hun noodlottig toen ze oog in oog kwamen te staan met de vijand. Die maakte korte metten met het vervuilde zootje.

We lachten erom en vergaten de Koude Oorlog die ons met zijn bommen en *fall-out* dag in dag uit bedreigde. De regering verstrekte ons 'richtlijnen voor de jongste dag' zodat we wisten dat je een natte handdoek op je hoofd moest leggen als de atomaire

stofwolken op je neerdaalden.

De scherts schiet me te binnen nu het weer ernst is en ik probeer met enige humor het bestaan draaglijk te maken. Dan kan lezen helpen. Steeds vaker tast ik in de oude doos naar boeken die over oorlog gaan. Het zijn er heel veel. Ernstige, maar niet te versmaden, zoals *Im Westen nichts Neues* van Erich Maria Remarque en - nog steeds een macaber dieptepunt in dit genre - *Reis naar het einde van de nacht* van Louis-Ferdinand Céline.

En andere om te lachen, ja. Schuddebuikend trad ik weer in het voetspoor van de brave soldaat Svejik die in de Oostenrijks-Hongaarse armée zijn superieuren ('*Melde gehorsamst*') met zijn volgzaamheid tot wanhoop drijft.

En *Catch-22* natuurlijk omdat geen schrijver ooit zo subliem - en hilarisch - de methodisch georganiseerde chaos van een leger in oorlogstijd heeft beschreven als Joseph Heller.

Wie zulke boeken gelezen heeft, wordt vanzelf pacifist. Met lede ogen zal hij moeten aanzien dat er steeds weer een idioot in beeld komt die daar heel anders over denkt.

En Poetin lacht niet.

Willem Kuipers

wiewiewie.nl

Een echtpaar met het Middel X en de plek naast het echtelijke bed, waar ze het hebben opgeborgen.

Foto's Bert Verhoeff

Scherpgesteld op het Middel X

‘Dit zal de lezers van *de Volkskrant* bovenmatig interesseren, vermoed ik. Het gaat over de onvermijdelijkheid van de dood, als onderdeel van het leven.’

Bert Verhoeff (73) is vanaf 9 april samen met vijf andere fotografen in Museum Hilversum te zien met een expositie onder de titel ‘Scherpstellen op oneindig’. De anderen zijn Sabine Joosten, Ton Broekhuis, Arianna Sanesi, Torben Eskerod en Ananda van der Pluijm. Allemaal met een andere invalshoek.

Bert zelf heeft mensen geportretteerd die Middel X in huis hebben. Voor de zekerheid dat ze zelf een eind aan hun leven kunnen maken als het ze te veel wordt. Niet zo lang geleden was het middel in het nieuws doordat voorzitter Jos van Wijk van de Coöperatie Laatste Wil door het Openbaar Ministerie werd opgepakt wegens betrokkenheid bij hulp bij zelfdoding.

Bert Verhoeff: ‘Een tijdje geleden heb ik een oproep geplaatst in de nieuwsbrief van Coöperatie Laatste Wil met de vraag of mensen in het bezit van Middel X door mij geportretteerd wilden worden. Veertig reageerden en uiteindelijk heb ik er achttien gefotografeerd en geïnterviewd, inclusief mijzelf. Maar nadat ik bij enkele mensen op bezoek was geweest kwam ik erachter dat de plek waar zij het middel hadden opgeborgen, minstens zo interessant is als de portretten zelf, in de linnenkast, een keukenkastje, het nachtkastje naast het bed, ergens op zolder.’

Als gevolg daarvan krijgen de foto's van

die plekken een meer prominente plek op de expositie dan de portretten zelf.

Ook de verhalen bij de foto's krijgen aandacht. Hij heeft de geportretteerden uitvoerig gesproken. ‘Er waren natuurlijk dramatische verhalen bij. Van een vrouw die constant wordt geplaagd door een laag brommend geluid en daar stapelgek van wordt. Ze weet nog op de minuut af, zo'n tien jaar geleden, wanneer haar leven daarvoor een hel werd.

‘Ik vind het leven niet leuk, zei iemand ook, en elke dag is er wel een moment waarop ik die pil wil innemen. Een ander mailde: vannacht ben ik het bos in gelopen, ik ben tegen een boom gaan zitten en wilde het middel innemen. Maar dan dacht ik weer aan kinderen en kleinkinderen en

besloot toch nog maar even te wachten.’ Hoe die verhalen op de expositie worden gepresenteerd, weet hij nog niet.

‘De meeste mensen denken over hun eindigheid net zoals ikzelf,’ merkt Bert Verhoeff op. Zijn betrokkenheid komt voort uit de ervaring van twee open-hartoperaties, gevolg van een aangeboren, slecht functionerende hartklep. Daar kwam nog een aneurysma bij, verwijding van de aorta, die operatie noodzakelijk maakte.

‘Ja, ik heb het middel ook in huis. Want ik wil natuurlijk, als het even kan, nog lang en gelukkig leven, maar te weten dat je een onverdraaglijk, triest levenseinde kan vermijden, is voor mij een opluchting. Het is strafbaar om het middel te leveren of iemand ermee te helpen, maar je mag het wel in bezit hebben. Hoe ik het gekregen heb, ja, dat ga ik je dus niet vertellen.’

Minder dramatisch is het project waarmee hij intussen ook bezig is, het fotograferen van de Zaan tussen West-Knollendam en het Noordzeekanaal, dertien kilometer heen en terug. Hij doet het samen met fotograaf David Galjaard.

‘Het is natuurlijk niet zo'n belangrijk water als de Rijn of de Maas, maar de Zaan als waterloop is interessant genoeg. Het gaat ons vooral om de transformatie op de oevers, van fabrieken naar woonwijken. We hebben er twee jaar voor nodig, voor een tentoonstelling in het Zaanse Museum en een boek. Maar nu hebben we daar nog een jaar de tijd voor.’

Jacques de Jong

Bert Verhoeff.

Foto Jacques de Jong

Dilemma van een boekenredactie

Adriaan de Boer mist in *de Volkskrant* aandacht voor het in januari verschenen boek *Een Duitse zomer* van **Rolf Bos**. Het kreeg maximale lof in *Trouw* en vijf ballen in *NRC*. 'Erg goed' en 'Chapeau!', aldus Bert Wagendorp achter op het boek.

Toch niet goed genoeg?

'Die quote staat los van het oordeel van de boekenredactie', licht chef **Wilma de Rek** per mail toe. 'Boeken van collega's worden niet meer besproken.'

En: de lijn bij *Trouw*, *Het Parool* en *NRC-Handelsblad*.

WILMA DE REK: 'De afgelopen maanden kwamen, met dank aan corona, meer titels uit dan ooit. Drieduizend. Een mens moet kiezen; we kunnen misschien 0,01 procent bespreken. En ik sluit niet uit dat we binnenkort nog verder moeten inkrimpen. Overigens zijn recensies niet de enige vorm. Sommige titels, zoals het boek van Rolf Bos, lenen zich uitstekend voor een voorpublicatie, andere kunnen mooie interviews opleveren voor het *Magazine*, *V* of *Zaterdag & Opinie*. Die neem ik wekelijks mee naar het katernberaad. Of de andere redacties er vervolgens iets mee doen, is aan hen. In het geval van boeken van collega's moet dat sowieso. Twee jaar geleden hebben we besloten die niet meer te recenseren. Voorpublicaties kunnen wel.'

Geldt die restrictie ook voor ex-collega's? Is ook het signaleren van een verschenen titel taboe?

'Nee, dat geldt alleen voor vaste collega's, dus voor mensen als **Toine Heijmans** en **Bert Wagendorp** en al die anderen die voortdurend boeken menen te moeten schrijven; het worden er steeds meer. De reden is dat ik dat zuiverder vind. Vroeger zocht ik voor recensies van boeken van 'eigen' mensen altijd iemand van buiten. Dat was niet ideaal. Je wilt niet dat een van je collega's met twee sterren wordt afgedroogd in zijn eigen krant; je wilt ook niet dat een recensent zich geremd voelt in het uiten van zijn oordeel.'

'Wat je ook doet, het is nooit goed. Ook deze redacteurs zijn, net als alle schrijvers, alleen blij met een lange juichrecensie en vijf sterren. Lezers denken bij dat soort recensies dat het allemaal wel doorgestoken kaart zal zijn. Dus nu bespreken we ze gewoon niet meer. Dat bevalt me uitstekend.'

'Voor Rolfs boek dacht ik aan *V* voor een voorverhaal, het was een goed onderwerp. Daarna heb ik me er niet meer mee bemoeid. Ik maak in mijn eentje elke week dat katern. Er is veel te doen.'

In boekenkatern *Cicero* bestond - tot werd gekozen voor of/of - de paradox van een groot interview en een lauwe recensie later. Werk van 'binnen' ging naar een recensent van 'buiten'. Hoe is die richtlijn elders?

Nicole Lucas van *Trouw*: 'Boeken van eigen redacteurs krijgen doorgaans geen recensie. Wel kan het gebeuren dat we er aandacht aan besteden via een interview met de auteur of een voorpublicatie.'

Bij *Het Parool*, waarin vier jaar geleden de sterren doofden, coördineert **Marjolijn de Cocq**. 'Ook wij kiezen dan vaak voor een andere oplossing: een voorpublicatie of interview. Zo hebben we dat onlangs gedaan met het boek van mijn collega Stefan Raatgever (voorpublicatie), zo is dat gegaan met mijn boek (interview).' In haar krant zei ze eerder dat ook een tegenvallend boek een recensie krijgt, zeker als de verwachtingen hooggespannen waren. '*Het Parool* is geen verlengstuk van de boekenbranche.' En sterren? 'Die zeggen heel weinig. Wie geïnteresseerd is in literatuur kan echt wel een recensie van 375 woorden lezen.'

Historicus **Michel Krielaars**, voormalig recensent voor *de Volkskrant*, auteur, ex-correspondent Moskou voor *NRC*, sinds 2012 chef boeken: 'Wij hebben ook de regel dat een boek van een eigen (oud)redacteur door iemand van buiten de krant wordt besproken, die de schrijver absoluut niet kent. Meestal levert dat een 2- of een 3-ballenrecensie op. Met woedende reacties van de besproken redacteur natuurlijk.'

Ik neem aan dat je mede doelt op de drie ballen voor jouw *De klank van de heilstaat?* Woede? *Who the f*ck is Rutger Helmers?*

'Jazeker, Helmers, een musicoloog van de UvA, die nog nooit een recensie geschreven bleek te hebben. Maar gelukkig dachten alle andere recensenten anders over mijn boek.'

Dezelfde woede nam bezit van **Willem Kuipers**, die zijn roman *De werkplaats* (2004) in de eigen krant beoordeeld zag 'door een stuk onbenul'.

'Ernstig vond ik dat hij het verhaal zich liet afspelen in een *smederij*. Het was een *wagenmakerij*, geen onbelangrijk verschil. Bovendien was sprake van een trilogie: oorlog, wederopbouw, koude oorlog. Drie delen die wat inhoud en toon betreft nogal verschillen. Ook dat was hem ontgaan. Na jaren zelf gerecenseerd te hebben, werd me duidelijk hoe moeilijk dit vak is. Je moet er aanleg voor hebben, het is weinigen gegeven. Arnold Heumakers en Joost Zwagerman prezen *De werkplaats*. Zij konden er uiteraard niet in *de Volkskrant* over schrijven.'

'Het is me nog duidelijker geworden dat je een literair kunstwerk niet aan de eerste de beste moet overlaten. Ook al niet vanwege de gevolgen voor de schrijver. Uitgevers worden onmiddellijk kopschuw als een boek negatief besproken wordt. Ik heb me wel afgevraagd of ik ooit ook zulke stompzinige stukjes had geschreven.'

Adriaan de Boer

Val van trap: bedrijf betaalt

Freelance-eindredacteur Pieter Evelein(1962) – ook enkele jaren vast bij de Volkskrant - heeft met DPG Media een schikking getroffen na een val van de trap in het INIT-gebouw, meldt journalistenvakblad Villamedia. Hij brak daar in november 2019 zijn rechter hielbeen en linker knieschijf. DPG Media betaalt hem 17.500 euro.

Vlak na een avonddienst bij dagblad *Trouw* maakte Pieter Evelein een flinke smak op de trap bij de entree van het INIT-gebouw in Amsterdam. Volgens hem was de situatie daar gevaarlijk. 'De brede trap had in het midden nog geen leuningen en de verlichting was 's avonds rond 11 uur slecht.'

Vooral de breuk aan zijn hielbeen zag er gecompliceerd uit. Evelein moest een operatie ondergaan en hij kreeg langdurig fysiotherapie.

Eind december 2019 ging hij weer aan het werk. Hij werd gehaald en gebracht met de taxi en op de redactie gebruikte hij een rolstoel. Hij vroeg DPG Media om een schadevergoeding vanwege gedeelde inkomsten en extra kosten die hij had ge-

maakt. Van oud-Volkskrant-collega's stuurde hij verklaringen mee over de onveiligheid van de trap. In januari 2020 zijn er in het midden leuningen geplaatst.

Van *Trouw* kreeg Pieter Evelein 'uit coulance' duizend euro. In mailwisselingen met NVJ-jurist Yolanda Pattiasina erkennen de krant en de DPG Media-jurist geen aansprakelijkheid voor het ongeluk. Zij stelden dat de ingang van het verzamelgebouw geen deel uitmaakt van de DPG Media-huisvesting. De NVJ verwees Evelein door naar een letselschadeadvocaat.

Na lang onderhandelen deed DPG Media hem toch het aanbod te schikken. De journalist houdt daar na aftrek van schade- en advocaatkosten en gedeelde inkomsten zo'n 2800 euro aan over. Hij vindt het bedrag niet ruimhartig, 'maar in een rechtszaak weet je nooit hoe de rechter oordeelt'.

DPG Media-jurist Elaine David laat weten dat het mediabedrijf nog steeds geen aansprakelijkheid erkent voor ongevallen in dat deel van het INIT-gebouw. Yolanda Pattiasina van de NVJ vindt het terecht dat Pieter Evelein ruim 17 duizend euro krijgt.

Pieter Evelein

De schikking is volgens haar een opsteker voor freelancers. 'Volgens het Burgerlijk Wetboek heeft een opdrachtgever dezelfde zorgplicht voor freelancers die op dezelfde wijze als vaste medewerkers voor een opdrachtgever werken.'

De NVJ-juriste betreurt het wel dat het mediabedrijf de aansprakelijkheid niet erkent. Pieter Evelein: 'DPG Media schuift zijn verantwoordelijkheid af.'

Bron: Villamedia

In memoriam Peter Heerkens

Peter Heerkens, weliswaar van het *Haarlems Dagblad*, maar ook bekend bij oudere collega's van *de Volkskrant*. En een fervent supporter van *de Volkskrant*, waarvan hij een ruimhartige donateur was. Peter Heerkens is op 26 februari op tachtigjarige leeftijd in Haarlem overleden.

Sportverslaggevers als **Frans van Schoonderwalt**, **Guus van Holland** en **Guido de Vries** hebben hem goed gekend, niet alleen vanwege de Tour de France die ze samen vele keren versloegen. Frans van Schoonderwalt schreef samen met Heerkens ook het boek *Op karakter - Sint Willebrord: van paarse hei tot gele trui*, over bekende wielrenners die dit dorp heeft voortgebracht.

Ikzelf heb met Peter Heerkens enkele jaren als vrijwilliger samengewerkt voor het blad *Labyrint* van Alzheimer Zuid-Kennemerland. Hij toonde zich een fijne, hartelijke, vakkundige collega - en vriend. Zorgvuldig ook. Toen *de Volkskrant* 376 vermeldde dat oud-correspondent **Jan van der Putten** elf talen spreekt, reageerde Heerkens onmiddellijk met de vraag welke talen dat dan wel waren, voor de volledigheid.

Jacques de Jong

Haring

Bejaarden van rond de 40 jaar die in de handel zitten, krijgen de zenuwen bij marktontwikkelingen die ze niet voorzien. Wie zijn hun klanten? En in het bijzonder, wat is hun leeftijd? Het wordt geanalyseerd.

In een viswinkel hoeft dat niet. Je kan het zelf zien. Negen van de tien klanten die even een haring eten, zijn man. En oud. Er is een kenteringetje. Iets meer vrouwen eten een haring in alle rust. Maar ook oud.

Jaren aaneen organiseerde het Visbureau vooraf aan de nieuwe haringcampagne een persbijeenkomst. Over het vetgehalte. En elk jaar opnieuw uitte een woordvoerder van de gezamenlijke visdetailisten zijn zorg om de gemiddelde leeftijd van haringconsumenten. Sombere onuitgesproken gedachte: straks zijn ze allemaal dood en hebben we geen handel meer.

Hoe bereiken we de jongeren, was dan steeds de vraag. Journalisten mochten erover meedenken. Want journalisten, zeg nou zelf, zijn onze voelhorens in de maatschappij. Ja, merkte een klier van *de Volkskrant* op, elk jaar hetzelfde liedje. Maar elk jaar komen er nieuwe oude haringliefhebbers bij.

Intussen ter redactie deed opeens zijn hoofdredacteur het in zijn broek. Hij had zojuist ontdekt dat ook lezers van een krant ouder kunnen worden.

Wouter Klootwijk

Covid zorgt voor beren op de weg

Soms moet je accepteren dat woorden een nieuwe betekenis krijgen. 'Zorgen voor' bijvoorbeeld. Voorheen konden alleen levende wezens voor iets of iemand zorgen. De laatste jaren staat 'zorgen voor' voor alles wat iets anders veroorzaakt, vooral onrust, problemen, of sneeuw of zelfs goede smaak. Lekker makkelijk.

Adriaan de Boer zorgde voor een bloemlezing.

Op 10 februari boog Rogier Goetze zich in de Volkskrant-rubriek *Taalgebruik* over de kop 'Storm Corrie zorgt enkel op zee voor problemen'. Een lezer had verzucht dat 'zorgen voor' ongekende hoogtijdagen beleefde en dat 'Storm Corrie veroorzaakt alleen op zee problemen' beter was geweest.

Kon je in dezelfde krant vallen over 'de bron zorgt ook voor banen', de week ervoor was het zorgaanbod royaal. 'Tiener zorgt voor goud Russische kunstrijders; (...) voor bestaansonzekerheid zorgt. Zorgt in Wijk aan Zee voor gemengde gevoelens. Toch zorgt het reflecterende spel met licht ook voor ludieke schaduwen. Ook zorgt de locatie van de teststraten voor logistieke problemen. De discussie zorgt misschien ook voor interesse. De omikron-variant zorgt niet voor meer tekorten. Een dubbele rij dranghekken zorgt ervoor dat er twee meter afstand wordt gehouden.'

Het lijken, aldus Goetze, vooral eindredacteuren 'met een wat ruimere levenservaring te zijn die de negatieve variant van "zorgen voor" afkeuren. Overmatig gebruik van "zorgen voor" maakt een slordige, gemakzuchtige indruk', stond onlangs in een interne taalmail. Vroeger was het zelfs verboden, behalve wanneer het werkelijk met zorg te maken heeft (bejaarden, dieren, et cetera).'

'Vroeger' verwijst naar het *Stijlboek* van **Han van Gessel** c.s. met in 1997 deze (in 2002 bekorte) richtlijn voor alle leeftijden: 'Een juist gebruik is: *de poes zorgt voor haar jongen*. Wordt ten onrechte vaak gebruikt in de betekenis van "leiden tot", "veroorzaken", "bewerkstelligen", "teweegbrengen". Met voorbeeld.

(Het stijlboek van *De Morgen* reikte in 2003 ook 'ervoor waken dat' aan.)

Goetze ziet 'taalontwikkeling in actie' en meent dat de kwestie bij jongere eindredacteuren minder een rol lijkt te spelen. 'Die

corrigeren waar nodig de slordige vormen van "zorgen voor", deels omdat ze van collega's hebben geleerd dat dat moet, maar storen zich er zelf wat minder aan.'

Een dag na de taalpagina 'zorgt een eigentijdse generatie voor nieuwe ontdekkingen'. De volgende ochtenden loeit het weer aan: 'Zorgt voor het finetunen van je smaak, van je zintuigen. De exaltatie 's nachts zorgt voor rust overdag. Go Ahead Eagles zorgt voor sensatie door een verdiende zege. Soms is dat gênant, maar het zorgt er ook voor dat ik me niet kan voorstellen dat (...). Een coating die zorgt voor kleur en reliëf. De hoge kwaliteit zorgt ervoor dat de tassen mooi blijven. Bovendien: covid zorgt voor beren op de weg. Het collectief zorgt voor een sterke identiteit van het individu.'

De rest van de maand februari weinig schommelingen in het iets gedaalde daggemiddelde.

'Dat tijd zorgt voor bezinning. En zorgt ervoor dat de zes aanbieders (...) wat eerder kunnen worden toegelaten. Dat het feit dat een treinreiziger tijdelijk opgesloten zit, voor contemplatie zorgt. Zijn bezoek aan Hanover Island zorgt ervoor dat hij een nieuwe zaak in wordt getrokken. Het zorgt daarnaast voor een verlaging van de CO2-uitstoot.

'Dat zorgt voor een grotere kans op sombere gedachten en eenzaamheid. Het theaterstuk zorgt voor verkeersbewegingen. Volgens De Ket bleek uit berekeningen dat *Het Pauperparadijs* zorgt voor een uitstoot van "0,01 mol per hectare per jaar". De toevoeging van de massastart aan de Spelen zorgde voor een nieuwe impuls in de loopbaan van Bart Swings. Het zorgt ervoor dat een cliënt vrijuit met zijn advocaat kan spreken. Precies dit zorgt voor onrust, argwaan en machteloosheid bij veel ouders.'

Maart begon in lijn. 'Zorgt voor een geruststellend oude wereldgevoel'; zorgt voor huidirritatie; grond die rap voor vers fruit zorgt.'

Elke taalmail - *Niet zó, maar zó* - roept redactie en freelancers op hinderlijk terugkerende fouten in de kolommen te melden. De schrijver blijft op het zoab van de 'slordige en gemakzuchtige' weg. Zoals in: 'Twee pipistrello-lampen en fraai glas- en aardewerk zorgen voor smaakvolle klasse.'

Adriaan de Boer

Paul Brill politieke lijstduwer

Collega **Paul Brill** staat voor de tweede keer als lijstduwer op de lijst van partij Hart voor Haarlem. Mede aanleiding daartoe is dat lijststaandevoerder Louise van Zetten de echtgenote is van collega **Martin Sommer** en een goede vriendin, erkent Paul.

'Maar ik vind het ook van belang dat er een partij in de gemeenteraad zit die zich nadrukkelijk inzet voor het behoud van het karakter van het mooie Haarlem, die sceptisch staat tegenover grootscheepse groei- en bouwplannen en die zich niet ten doel stelt om van Haarlem een voorbeeldige woke stad te maken.

'Voor mij als lijstduwer met een lage notering is de kans vrijwel nihil dat ik zelf in de raad kom, en die ambitie heb ik ook geenszins.'

JqJ

